

Title in Swedish	Ahmet och myran
Title in English	Ahmet and the Ant

Picture 1	<p>Ahmet är en sjuårig pojke som har hatat insekter, särskilt myror, sedan han var fem år. Hans mormor säger att två år är en lång tid att hålla fast vid hat.</p> <p>Hans morfar är å andra sidan lugn, han säger:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Ahmet kommer att växa ifrån detta snart, han behöver bara låta en nyckelpiga gå på handen så kommer allt hat att försvinna. <p>Ahmets pappa har ingen aning om Ahmets aversion mot insekter. Hur skulle han kunna veta det? Han är nästan alltid på affärsresa och när han inte är det så sover han på soffan eller tittar på sin dataskärm med halvt stängda ögon.</p> <p>Hans mamma har försökt med allt hon kan komma på:</p> <ul style="list-style-type: none"> Hon tog med Ahmet till den enda parken i staden och hoppades att han skulle få se fjärilar och sluta att hata insekter. Hon fick honom att röra vid hennes silkessjal innan hon visade honom en silkesfjärilslarv. Hon tog med honom till en trädgård vid Bosporen på kvällen så att han kunde se eldflugorna. <p>Men ingenting hjälpte. Han hatade fortfarande insekter.</p>
------------------	--

Picture 2	<ul style="list-style-type: none"> — Å, nej! Inte igen! klagade Ahmet. — Inte igen!", upprepade han. <p>En myra gick på hans skrivbord och var ett par centimeter från hans kaka när han upptäckte den. Han började skrika högt:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Hjälp mig, någon! Den kommer att äta min kaka! <p>Hans mormor kom inrusande och sa:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Vem kommer att äta din kaka? — Myran! svarade pojken. <p>Mormodern lutade sig mot skrivbordet och sa:</p> <ul style="list-style-type: none"> — Men sötnos, jag kan inte se några myror här. <p>Hans morfar och hans mamma var eniga. Det fanns inga myror på hans skrivbord och hans kaka var fortfarande hel. De vuxna förlorade plötsligt intresset och lämnade rummet. Så är det med vuxna, de har alltid viktigare saker att göra.</p> <ul style="list-style-type: none"> — Jag önskar att min pappa var här! sa Ahmet högt. Han skulle förstå mig. Han är inte som dem.
------------------	--

Picture 3	<ul style="list-style-type: none"> — Jag önskar att min pappa var här också! svarade en svag röst. <p>Ahmet var chockad. Han trodde inte att kakor kunde prata. Men det var inte hans kaka som pratade; det var myran. Han höll på att rulla bort en kaksmula från kakfatet.</p>
------------------	---

	<ul style="list-style-type: none"> — Låt bli min kaka! ropade Ahmet. — Du har ju hela kakan för dig själv! Varför låter du inte mig äta denna pyttelilla bit? — Därför att det inte är myrmat! Kakor är människomat.
--	---

<p>Picture 4</p>	<ul style="list-style-type: none"> — Min morfar säger, svarade myran, att det brukade ligga en trädgård här och att hela myrkolonin åt av äpplena och aprikoserna som föll från träden. Men tydligen högg man ner alla träd och byggde hus här istället. Sedan dess har vi lärt oss att tycka om människomat. <p>Myran såg verkligen hungrig ut. Ahmet kände sig ledsen.</p> <ul style="list-style-type: none"> — Okej, du kan ta så många smulor du vill! <p>När myran hade ätit upp nästan alla smulor på bordet, gick de två tillsammans ut i vardagsrummet för att prata.</p>
-------------------------	---

<p>Picture 5</p>	<ul style="list-style-type: none"> — Varför är du ensam? Var är dina föräldrar? — Min mamma är hemma. Ser du sprickan på golvet där? Det är mitt hem. Men min pappa har gett sig ut på en lång resa. Han säger att han ska försöka att hitta en bättre plats för oss att flytta till. Han har sagt det under en lång tid. Han har varit borta i flera månader. Jag saknar honom verkligen. — Jag saknar min pappa också, avbröt Ahmet och tillade: Och du, jag är ledsen för att jag skrek när jag såg dig. — Det är okej, svarade myran. Min granne är kackerlacka och folk skriker jättemycket när de ser honom. Jag är van vid det. — Vänta! Vad? En kackerlacka? Var? — Ta det lugnt! sa myran. Jag skojar. Det finns inga kackerlackor här, bara myror. — Hur många? — Jag vet inte riktigt. Hundratals antar jag. — Hundratals? Är alla hungriga? — Åh, ja, suckade myran tyst.
-------------------------	---

<p>Picture 6</p>	<ul style="list-style-type: none"> — Vet du vad? sa Ahmet, jag ska gå till köket nu och samla ihop alla kak- och brödsbulor och lägga dem utanför mitt fönster på fönsterkarmen. Berätta för alla dina vänner att snart kommer det att vara fest på fönsterkarmen.
-------------------------	---

— Verkligen? Myran dansade av glädje.

— Ja. Jag är ledsen för alla de hemska sakerna jag sa om sådana som dig. Ni var här före oss, men vi förstörde er trädgård. Oroa dig inte. Jag kommer alltid att lämna mat på fönsterkarmen. Din pappa kommer inte behöva lämna dig, så som min.

Den här gången grät Ahmet. Myran blev först mållös, men så kom han på vad han skulle säga:

— Det finns ingenting som en smaskig kaka inte kan fixa. Kom hit, ta din kaka och ät en bit!

Ahmet torkade sina tårar.

— Och du borde börja mumsa på din smula, sa han.

De två började äta. Eldflugor, nyckelpigor och fjärilar flög runt i en trädgård långt borta.

— Åh, jag glömde nästan..., sa Ahmet, jag kommer strax tillbaka! Han gick till köket och kom tillbaka med massor av smulor inlindade i en pappershandduk.